

cutiscellen worden vaak als voorbeelden aangehaald de pigmentcellen in de zoogenaamde mongolenvlekken en in de corium-pigmentcellen bij sommige apen, blauwachtige vlekken, waarvan de epidermis geheel vrij van pigment kan zijn. Deze cellen zijn echter met de cutispigmentcellen van den mensch niét te vergelijken. De mongolenvlekcellen liggen veel dieper, deels in de subcutis, zijn langgestrekt, bandvormig en reageeren met de DOPA-reactie positief, in tegenstelling met de gewone pigmentcellen in de cutis, die nooit een DOPA-reactie geven.

MENDES DA COSTA.

Lepra-behandeling met onverzadigde vetzuren. — In tegenstelling met de goede resultaten, welke DEAN, ROGERS e.a. hebben verkregen bij de behandeling van lepralijders met aesthylesters resp. natriumzouten der vetzuren uit de olie van de zaden van *Taraktogenes Kurzii* (chaulmoogra-olie) bericht MARCHOUX in de *Société de Pathologie exotique* (9 November 1921) over een aantal door hem behandelde gevallen met volkomen negatief resultaat. Hij gebruikte natriumgynocardaat, dat aanvankelijk in eigen laboratorium werd vervaardigd, later echter het oorspronkelijke praeparaat van ROGERS, benevens diens morrhuaat (uit levertraan afkomstig). Het zelf gemaakte praeparaat gaf geen verbetering, alleen een vrij aanzienlijke gewichtsvermeerdering. Op het morrhuaat reageerden de zieken met een duidelijke uitbreiding van het proces, terwijl het oorspronkelijke gynocardaat zóó slecht verdragen werd, dat de inspuitingen zeer gauw gestaakt moest worden.

Deze mededeeling druischt lijnrecht in tegen wat tot nu toe over deze behandelingswijze is gepubliceerd. Merkwaardig is, dat ook per os slechte resultaten werden verkregen.

De schrijver doet ook mededeeling van dierproeven op ratten, die besmet waren met rattenlepra. Ook deze dieren verdroegen de verschillende producten zeer slecht.

S. POLIAKOFF.

Onderzoek der ontlasting op mijnwormeieren. — BRUG beschrijft in het *Gen. Tijdschrift v. Ned. Indië*, Dl. 61, Afl. 5, het onderzoek van de ontlasting op mijnwormen met behulp van de methode, die door BAERMANN werd toegepast om mijnwormlarven in aarde aan te toonen. BRUG spreidt 10 cM³ ontlasting uit in een groote PETRI-schaal, sluit deze en schrap na 2 dagen de ontlasting af, die gebracht wordt in een gazen zakje, dat uit 4 lagen bestaat en een oppervlakte heeft van 1 dM². De 4 punten worden samengevouwen en een puntig stokje er door gestoken, dat op den rand van een geheel met water gevuld puntglas wordt gelegd, waardoor het zakje dus geheel in het water komt te hangen. Na 4 uur wordt het glas leeggeschonken; er blijft een druppel achter, waardoor lucht geblazen wordt en die daarna op een voorwerpglas gebracht wordt en zonder dekglas bekeken. Is de ontlasting dun, dan vindt men in den druppel ook de bestanddeelen daarvan en heeft de methode weinig voordeel. Anders vindt men in den druppel slechts: vliegenlarven, mijnwormlarven en *anguillula stercoralis*. De laatste twee onderscheidt men,

doordat *a.* anguillula grooter is; *b.* anguillula zeer bewegelijk is, ankylostomum rustiger en heeft soms bajonetvorm; *c.* de mond is verschillend; dit is echter alleen te zien bij sterke vergrooting, dus onder dekglas. De voordeelen der methode zouden zijn: 1°. Tijdbesparing van ongeveer 5 minuten per onderzoek. (Hierbij is echter het onderzoek sub *c.* niet in rekening gebracht, evenmin als de tijd voor het schoonmaken van het glaswerk, knippen der gaasjes, enz.). 2°. Meer positieve uitkomsten; van 62 negatieve gevallen werden er met de methode BAERMANN 16 positief. 3° Bij massa-onderzoek kan het microscopiseeren door den arts zelf worden gedaan, daar het slechts 1 à 2 minuten kost. (Het komt Ref. voor, dat de methode voor massa-onderzoek al zeer ongeschikt is tengevolge van de groote hoeveelheden glaswerk met al de lasten en onkosten daaraan verbonden voor vervoer, reiniging, breken enz.. Voor massa-onderzoek is de door de Hookwormcommissie van het ROCKEFELLER-Instituut gebruikte methode van BARBER waarschijnlijk de beste).

B. M. VAN DRIEL.

Huidziekte tengevolge van liggen op een waterbed. —

Wijzende op de in 1901 door KRAEPELIN en JACOBI voor Freiburg gepubliceerde „besondere Form der Trichophytie” als gevolg van het permanente bad, beschrijft KUMER (*Archiv für Dermatologie und Syphilis*, Bd. 136, bldz. 12) onder den naam „Wasserbettmykose” een anderen vorm van deze aandoening, die in het Weenske ziekenhuis veel voorkomt. Aangetast zijn voornamelijk romp, oksels, bovenbeen, knieën, interdigitaalplooiën der vingers en handpalmen. De teenen blijven waarschijnlijk door teerinpenseeling gespaard. Het vaakst zijn juist de plaatsen veranderd, die aan de grens van lucht en water gelegen zijn. De aandoening begint gewoonlijk met blaasjes, die spoedig in ontvellingen overgaan en zich uitbreiden door appositie. Zij moet van het ziektebeeld, door JACOBI en KÜSTER beschreven, onderscheiden worden door de uitbreiding over het geheele lichaam, de verwikkelingen en de raghaden, die daarbij vaak voorkomen. De oorzaak is dezelfde schimmel, alleen de virulentie verschilt. De schimmel is gemakkelijk te vinden in de interdigitaalplooiën als dunne draden, met zijdelingsche en eindstandige spruiten en moerbeiachtige, sterk lichtbrekende, eivormige einden. Het kweken op maltose-agar levert een spruwsoort met groote sporen. Er moet een individueele voorbeschiktheid bestaan, want de poging om de besmetting over te brengen door een kunstmatig geïnfecteerd waterbed gelukte niet. Het eenige, waarmede de mycose kan verwisseld worden, is het door HANS VON HEBRA beschreven eczeem. Dit bestaat uit papeltjes met ontstoken hof, die samen vloeien en zich uitbreiden. Bij de mycose zijn de papels grooter en schilferen gemakkelijk. Het vinden van de schimmel zelve is natuurlijk het voornaamste.

D. E. COHEN.